

Sprawa T-193/04

Hans-Martin Tillack przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Dochodzenie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w sprawie ujawnienia informacji poufnych — Podejrzenie korupcji i naruszenia tajemnicy służbowej — Przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji o faktach mogących być przedmiotem postępowania karnego — Przeszukanie w miejscu zamieszkania i pracy dziennikarza — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Skarga o odszkodowanie — Związek przyczynowy — Wystarczająco istotne naruszenie prawa

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 4 października 2006 r. II - 3999

Streszczenie wyroku

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Akty zaskarżalne — Pojęcie — Akty wywołujące wiążące skutki prawne*
(art. 230 WE; rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1073/1999, art. 10 ust. 2)

2. *Skarga o odszkodowanie — Autonomia w stosunku do skargi o stwierdzenie nieważności i skargi na bezczynność*
(art. 230 akapit czwarty WE, art. 235 WE i 288 akapit drugi WE)
3. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki — Wystarczająco istotne naruszenie prawa wspólnotowego*
(art. 288 akapit drugi WE)

1. Aktami lub decyzjami zaskarżalnymi skargą o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE są akty wywołujące wiążące skutki prawne, mogące naruszać interesy skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej.

skutek przekazania informacji przez OLAF, a także wynikające stąd akty prawne, jedyną i całkowitą odpowiedzialność ponoszą organy krajowe.

Nie ma to miejsca w przypadku aktu, którym Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez OLAF przekazuje krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacje o podejrzeniu naruszenia tajemnicy służbowej i korupcji.

Artykuł 10 ust. 2 przewiduje bowiem jedynie przekazanie informacji krajowym organom wymiaru sprawiedliwości, które w ramach przysługujących im uprawnień dokonują oceny zawartości i znaczenia tych informacji i podejmują na tej podstawie decyzję co do dalszych działań. W związku z tym za ewentualne wszczęcie postępowania sądowego na

Tej swobody krajowych organów wymiaru sprawiedliwości nie podważa zasada lojalnej współpracy, z której wynika, że organy te winny, po przekazaniu im przez OLAF na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 informacji, poddać je starannej analizie i wyciągnąć właściwe wnioski, by zapewnić poszanowanie prawa wspólnotowego. Obowiązek dokonania starannej oceny nie oznacza jednak konieczności interpretowania wspomnianego przepisu w taki sposób, że przekazanie informacji ma charakter wiążący, w takim sensie, iż organy krajowe byłyby zobowiązane do podjęcia określonych działań. Taka wykładnia oznaczałaby bowiem modyfikację podziału zadań i odpowiedzialności

przewidzianego i dokonanego w rozporządzeniu nr 1073/1999.

skargi przewidzianej w art. 235 WE i w art. 288 akapit drugi WE, jeżeli postępowanie to może rodzic odpowiedzialność Wspólnoty.

(por. pkt 67, 68, 70, 72)

(por. pkt 97, 98)

2. Skarga o odszkodowanie jest odrębnym środkiem prawnym, odgrywającym szczególną rolę w systemie środków zaskarżenia i podlegającym zasadom ustanowionym z uwzględnieniem jego szczególnych celów. Podczas gdy celem skargi o stwierdzenie nieważności lub skargi na bezczynność jest sankcja za bezprawność wiążącego aktu prawnego lub braku takiego aktu, przedmiotem skargi o odszkodowanie jest żądanie naprawienia szkody wynikłej z bezprawnego aktu lub postępowania, które można przypisać instytucji lub organowi wspólnotowemu.
3. Powstanie odpowiedzialności pozaukładowej Wspólnoty za bezprawne postępowanie jej organów w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE zależy od spełnienia łącznie następujących przesłanek: bezprawności postępowania zarzucanego instytucji, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między tym postępowaniem a szkodą. W odniesieniu do pierwszej z tych przesłanek wymaga się wykazania, że nastąpiło wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej będącej źródłem uprawnień dla jednostek.

Stąd podmioty prawa, nie mogąc, z racji przesłanek dopuszczalności ustanowionych w art. 230 akapit czwarty WE, zaskarżyć bezpośrednio niektórych aktów lub działań instytucji Wspólnoty, mają jednak możliwość zakwestionować postępowanie niemające charakteru władczego, które z tego względu nie może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, dochodząc odpowiedzialności pozaukładowej w drodze

W tej kwestii zasada dobrej administracji nie stanowi sama w sobie źródła uprawnień dla jednostek, z wyjątkiem sytuacji, gdy jest wyrazem uprawnień szczególnych, jak prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w racjonalnym terminie, prawo do przedstawienia swojego stanowiska, prawo dostępu do dokumentów czy prawo do uzasadnienia decyzji w

rozumieniu art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Co więcej, kwalifikacja zachowania instytucji wspólnotowej przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich jako „przypadku niewłaściwego administrowania” nie oznacza sama w sobie, że postępowanie to stanowi wystarczająco istotne naruszenie normy prawa. Ustanawiając instytucję rzecznika traktat

otwiera bowiem obywatelom Unii, a w szczególności urzędnikom i innym pracownikom Wspólnot, alternatywną drogę obrony ich interesów w stosunku do skargi do sądu wspólnotowego. Ta alternatywna droga pozasądowa odpowiada szczególnym kryteriom i niekoniecznie ma te same cele co droga sądowa.

(por. pkt 116, 117, 127, 128)